

ÍTRÓTTUR **HONDBÓLTUR** ÓLA CHRISTIAN DJURHUUSHÓSVÍKINGURIN
Í MÁLINUM

Ímyndin av besta greipuvinnaraliðnum hjá kollfirðingum er uttan iva 42 ára gamli hósvíkingurin, Óla Kristian Djurhuus. Hann hevur sum málmaður trúliga tænt KÍF síðani 1990, men nú heldur hann, at teir yngru menninir skulu sleppa at royna seg

Hilmar Jan Hansen

– Vit sparkaðu í skúlagarðinum ella á bønnum, tá tað bar til, men so komu bøndurnir og kistaðu okkum burtur, tí grasið mátti fáa frið. Men so skjótt bøurin var sligin, vóru vit aftur har og spældu. Tað er tað fyrsta, eg havi fingist við bóltspæl, og tað endaði so við, at eg fór at spæla við Streymi.

Hetta vóru fyrstu minnini um bóltspæl hjá Óla Kristiani Djurhuus, hósvíkinginum í málinum hjá KÍF síðstu 23 árin.

– Eg spældi fótibólt við fyrst Streymi og seinni EB/Streymi, til vit fluttu upp í 2000. Tá gavst eg, eftir at hava verið málmaður á besta liðnum har í 17 ár, sigur Óla Kristian, sum tað sama kundi havt eitt ítróttarlív, ið ikki fevndi um annað enn fótibólt, var tað ikki fyri einum tá ungum kollfirðingi, Petur Martin Johansen, ið kom eftir honum og royndi at lokka hann at koma til Kolla-fjarðar at spæla handbólt, tí teir í KÍF stóðu og manglaðu ein málmann.

– Eg átti tvey eldri systkin, Regin og Hallfríð, sum eisini stóðu í málinum, so eg hevði hugt nógv eftir handbólti – Regin, sum er 12 ár eldri enn eg, var við til C-HM í Portugal í 1986 og spældi annars bæði við KÍF og VÍF, og Hallfríð spældi við VÍF – og tað endaði so við, at eg bleiv hangandi í tí, sigur hann.

– At so kollfirðingar øll hesi árin hava havt ein hósvíking í málinum, haldi eg, at teir hava vant seg við. Annars hevur Hósvík ikki

» **Tað sosiala telur nógv, tá eg hyggi aftureftir, og fari eg heilt vist at sakna samanhaldið og hugnan, sum fylgir við**

verið tann stóri útflytarin av ítróttarfólki, og tað eru helst bara vit báðir beiggjarnir, sum eru farnir av bygdini at spæla við KÍF. Burtursæð frá kappróðri, hevur heldur einki verið av ítróttarfólki í Hósvík yvirhøvur, men nú spæla fleiri av teimum ungu so fótibólt við EB/Streymi.

Toluligt bólteygja

Við sínum lætta lyndi heldur Óla Kristian skemtandi fyri, at hann kundi bara bliva málmaður, tí hann var ov dovin og klossutur til at renna tað stóra, og hann viðgongur eisini, at onkuntíð hevur góði bulurin verið orsök til, at mótstøðumenn

hava roynt at prikað og argað.

– Tað havi eg nú ongantíð lagt nakað í, og tað var eisini mestsum bara tey fyrstu árin. Men eg eri treiskur, so eg helt, at frægast var bara at svara teimum aftur við at gera málið so lítið sum gjørligt, og tað endaði ofta við, at tá eg hevði havt nakrar bjargingar, vóru teir settir upp á pláss, sigur málmaðurin, sum sigur seg ongantíð hava havt nakrar beinleiðis fyrimyndir í málmannsfakinum.

– Sjálvandi hevur beiggi mín verið ein fyrimynd fyri meg, eisini sum handbóltsmálmaður, men annars eingin, haldi eg. Jú, tað kundi

kanska verið Stefan Hecker, sum var við í Føroyum, tá týska meistaraliðið, TuSEM Essen, í 1987 spældi ímóti VÍF. Hann var øgiliga góður.

Fryntligi hósvíkingurin fortelur, at áðrenn hann fór til ta fyrstu venjingina hjá KÍF, hevði hann nógv illa hildið á einum handbólti, men tá hann fyrst hevði roynt tað, so bleiv hann hangandi.

– Tað var ringt at byrja við, og eg haldi, at tað tók tað mesta av einum ári at koma á lagið, tí í mun til fótibólt, so var alt tættari uppá, so eg fekk nógv skot í kroppin og ikki so fáar lúsingar. Men tað vandi eg meg so við, og eg haldi, at tað hevur bara

ligið heilt væl fyri hesi árin. Hinvegin, so kemur tað næstan ikki fyri, at eg fái ilt undir dysti, tí tá eri eg so uppgjaraður, at eitt skot ella slag hugsu eg ikki um.

Óla Kristian sigur, at hann stórt sæð hevur lært seg sjálvan tað, ið hann dugir, og at tað nokk er komið honum væl við, at hann hevur eitt – sum hann sjálvur málber seg – toluligt bólteygja. Og tá tað kemur til venjing, so dámar honum best venjing við bólti, tí alt hetta við styrkivenjing og øðrum, er ikki ordiliga tað, hann leggur so nógv í.

Sera gott samanhald

Tað gekk annars nokk so skjótt fyri seg hjá honum, tí hann byrjaði at venja og spæla við KÍF í 1990, og sama árið fekk hann sín fyrsta dyst, tá hann vardi málið ímóti NSÍ á heimavøllinum hjá KÍF, sum tá var á Skála. Síðani hevur Óla Kristian ikki hugt aftur um seg, men man helst vera tann spælarin, ið hevur spælt flestar dystir av øllum í bestu mansdeildini í handbólti – helst eru teir oman fyri 500 í tali – umframt nakrar landsdystir eisini, síðani hann fyrstu ferð var við í 1994.

– Eg havi havt tað sera gott saman við bæði kollfirðingum og mongum øðrum føroyskum handbóltsspæl-arum ígjøgnum árin. Tað sosiala telur nógv, tá eg hyggi aftureftir, og nú eg havi sagt, at eg fari at gevast, so teir ungu kunnu sleppa framat, fari eg heilt vist at sakna samanhaldið og hugnan, sum fylgir við. Handbólturin er fantastiskur upp á tann

